

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **J. Š.**
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4

žalovaný: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. KUZZL-64664/2015

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou adresovanou Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ či „zdejší soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2015, č. j. KUZZL-64664/2015, sp. zn. KUSP-41248/2015/DOP/Ků, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil

rozhodnutí Odboru dopravy Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 5. 2015, č. j. MUUH-OD/90404/2014/ČubO Spis/17973/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením právní povinnosti uvedené v § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Žalobce se žalobou domáhá rovněž zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

2. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že nezajistil, aby byly při užití vozidla dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, jelikož neustanovený řidič jím provozovaného vozidla dne 17. 10. 2014 v 15:30 hod. v obci Uherské Hradiště, na místní komunikaci Masarykovo nám. u budovy č. p. 21 v rozporu s dopravní značkou IP 13c Parkoviště s parkovacím automatem, která je vyobrazena jako součást dopravní značky IP 25a Zóna s dopravním omezením, s vozidlem stál na takto označeném parkovišti, aniž by uhradil parkovací poplatek. Tím porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Předmětné porušení povinností vykazovalo znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákon o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, protože správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Porušil svou povinnost pokračovat v šetření přestupku např. tak, že by vyzval žalobce k podání vysvětlení či k poskytnutí dalších informací. Prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče nemůže nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Podle § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu je provozovatel vozidla povinen správnímu orgánu sdělit totožnost řidiče jím provozovaného vozidla pouze na výzvu, nikoli na formální přípis. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu automaticky bez ohledu na to, zda mohl podniknout další kroky ke zjištění totožnosti pachatele. Skutkový stav tedy nebyl řádně objasněn, tj. bylo postupováno v rozporu se zákonem.
4. Dále žalobce uvedl, že by totožnost řidiče na řádnou výzvu uvedl, přičemž by bylo možné zjistit, že řidič vozidla se přestupku nedopustil. Proto ani žalobce nemohl být shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla. Žalobce dále poukázal na to, že pokud by byl řidič vozidla vyslechnut, mohlo být zjištěno, že vozidlo na daném místě zastavil z důvodu např. krajní nouze (akutních zdravotních problémů), nebo že nefungoval parkovací automat apod., tj. z důvodu nastalé okolnosti vylučující protiprávnost.
5. Žalobce tvrdil, že neprovedl-li správní orgán důkazy (výslech označeného řidiče), které žalobce ke své obhajobě navrhl, jde o podstatnou vadu řízení, pro kterou je nutné rozhodnutí zrušit. Žalobce shledával oporu pro svůj názor v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40: „je podstatné, že stěžovatel

odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného. ... Přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navržených žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.“

6. Ke shodným závěrům pak dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58: „podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn. pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což představuje procesní deficit zásadního rázu.“
7. Žalobce také uvedl, že jím navržené důkazy nesměřovaly k žádnému konkrétnímu tvrzení, které mělo jeho vinu vyvrátit, ovšem nelze opomíjet též důkazy, směřující ke zjištění skutkového stavu, aniž by žalobce dokázal predikovat, jaká zjištění budou z navržených důkazů učiněna. Žalobce zastával názor, že situace je obdobná jako v případě projednávání trestného činu usmrcení z nedbalosti dle § 143 trestního zákoníku, ze kterého je viněn majitel nemovitosti, ze které spadl těžký sníh, nebo rampouch, a zabil náhodného kolemjdoucího. V takovém případě by bylo trestní řízení proti majiteli nemovitosti vedeno důvodně, neboť to byl právě on, kdo měl povinnost řádně zajistit střechu tak, aby nedošlo k usmrcení kolemjdoucích. Přesto by bylo nutné provést výpověď správce nemovitosti, který se v době sesuvu na místě prokazatelně nacházel.
8. Žalobce zastával názor, že řízení bylo zahájeno v rozporu se zákonem, neboť zahájení řízení nepředcházela výzva k úhradě určené částky, kterou obligatorně stanoví § 125h odst. 1 silničního zákona. Dle výroku rozhodnutí bylo posuzováno protiprávní jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 21, ač výzva k úhradě určené částky se vztahovala k protiprávnímu jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 19, tj. k protiprávnímu jednání odlišnému.
9. Závěrem žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla již byl promlčen. Správní delikt totiž musí vykazovat znaky přestupku [§ 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona], avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jak již bylo řečeno, znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Správní orgán přitom zahajoval řízení později, než po roce od spáchání. K tomu srov. Metodika k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb. zákonem č. 297/2011 Sb., vydaná Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST/5: Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaný uvedl, že žalobce byl správním orgánem I. stupně vyzván dle § 125h odst.

1 zákona o silničním provozu a v rámci výzvy byl informován o možnosti sdělit osobu řidiče. Byl informován i o postupu magistrátu v případě, že neuhradí určenou částku, ani nepodá vysvětlení spočívající ve sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. K argumentům žalobce o neprovedeném výslechu svědka, náhlé zdravotní nevolnosti apod. žalovaný odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí. K námitce promlčení uvedl, že jelikož bylo zahájeno správní řízení dříve než po roce ode dne spáchání správního deliktu, nelze o promlčení uvažovat.

11. Žalovaný v závěru svého vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Zdejší soud se předmětnou věcí již jednou zabýval, přičemž dne 13. 12. 2017 vydal rozsudek pod č. j. 30 A 155/2015-31, kterým napadené rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že odpovědnost žalobce za správní delikt byla prekludována. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalovaného dospěl k opačnému závěru, a proto rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu, aby v řízení pokračoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 As 2/2018 – 42).

13. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání za splnění podmínek vyplývajících z ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

15. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě uplatnil mj. námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla (z pohledu právní teorie je přílehavější hovořit o prekluzi, tj. o zániku odpovědnosti pachatele za správní delikt), krajský soud byl ex offio povinen se touto námitkou zabývat přednostně, neboť dovedl-li by prekluzi odpovědnosti žalobce za spáchaný správní delikt, již sama tato skutečnost by představovala vadu natolik závažnou, která by znemožňovala další soudní přezkum napadeného rozhodnutí a věcné posouzení v žalobě vznesených námitkách, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) zrušeno. K prekluzi odpovědnosti je přitom krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej obdobně např. již rozsudek ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS) povinen přihlížet z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na skutečnost, zda tato námitka byla v podané žalobě vznesena či nikoli.

16. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 30 A 155/2015-31, dospěl k závěru, že na zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu se v rozhodné době (tj. do 6. 11. 2014) per analogiam uplatnila prekluzivní lhůta stanovená v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní delikt žalobce proto dle dřívějšího názoru zdejšího soudu bylo třeba projednat a pravomocně o něm rozhodnout do jednoho roku od jeho spáchání, k čemuž ovšem v dané věci nedošlo, neboť

rozhodnutí o odvolání žalobce bylo vydáno a doručeno až dne 19. 10. 2015. Krajský soud proto dospěl k závěru, že odpovědnost žalobce za tento správní delikt v důsledku toho zanikla. Proti tomuto rozsudku byla podána kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 11. 7. 2019, č. j. 10 As 2/2018-42, zrušil rozsudek krajského soudu č. j. 30 A 155/2015-31. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „*Jak již vysvětlil NSS v rozsudku 10 As 308/2016, který je od srpna 2017 následován jednotnou judikaturou (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 2/2018-31, bod 31), na správní delikty provozovatele spáchané v době před 7. 11. 2014 je třeba na základě analogie zákona aplikovat normu dle § 125e zákona o silničním provozu, tedy prekluzivní lhůtu 2 let (subjektivní lhůta) a 4 let (objektivní lhůta). Bylo by totiž proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení (rozsudek 10 As 308/2016, bod 15)... Ani z věcných důvodů není namístě, aby pachateli tohoto speciálního správního deliktu svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti (odpovídající lhůtě podle zákona o přestupcích) popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu. Proto se v této věci neměla užít analogie ke lhůtě podle přestupkového zákona, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu. Použití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničena vůbec, což je s ohledem na základní ústavní požadavky nepřijatelné (rozsudek 10 As 308/2016, bod 16)... V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Protože žalobcova odpovědnost za správní delikt nezanikla, opraví krajský soud v novém rozsudku svůj právní názor. Dále se pak bude věnovat všem řádně uplatněným žalobním bodům, které s ohledem na svůj původní názor o zániku odpovědnosti za správní delikt krajský soud v prvním rozsudku pominul.*“ Jak uvedl výše Nejvyšší správní soud, k prekluzi (promlčení) odpovědnosti žalobce jednoznačně nedošlo, s tímto závěrem se proto krajský soud v plném rozsahu ztotožňuje.

17. K ostatním žalobním námitkám uvádí soud následující.

18. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „*právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem*“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

19. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud
- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
 - c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
20. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).
21. Krajský soud při posouzení námítky neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu vycházel zároveň z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž tento soud k dané otázce uvedl: „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké.“
22. K účelu úpravy, která byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního

soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

23. Dále Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46 uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. ... [p]okud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“*
24. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobce byl dostatečně jasně a srozumitelně výzvou ze dne 25. 11. 2014, č. j. MUUH-OD/92674/2014/TomS Spis/17973/2014 vyzván k zaplacení pokuty ve výši 1 500 Kč, nebo ke sdělení údaje o totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy. Žalobce však zůstal pasivní, tvrze, že jej nutně musel správní orgán vyzvat k podání (dalšího) vysvětlení, nelze přijmout. Podle ust. § 10 odst. 4 silničního zákona platí, že *[p]rovozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, (...) jsou povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona; tímto ustanovením není dotčeno ustanovení zvláštního právního předpisu.* Přestože byl stěžovatel vyzván správním orgánem ke sdělení totožnosti řidiče, neučinil tak, nelze proto v daném postupu hledat procesní chybu na straně správního orgánu, nýbrž na straně žalobce.
25. V dané věci správní orgán v souladu s ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvou ze dne 25. 11. 2014 vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k úhradě určené částky nebo k možnosti sdělení totožnosti řidiče, kterému svěřil uvedeného dne řízení vozidla. Správní orgán tak učinil nezbytné kroky ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ke zjištění pachatele uvedeného přestupku. Jelikož žalobce – provozovatel vozidla byl k výzvě nečinný (určenou částku neuhradil a osobu řidiče neuvedl), správní orgán v souladu s platnou právní úpravou zahájil řízení z hlediska objektivní odpovědnosti. Citovaná výzva obsahovala veškeré zákonem požadované náležitosti. Námitka, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je nedůvodná. Rovněž není důvodná námitka žalobce, že se mělo jednat pouze o prosté poučení možnosti sdělit totožnost řidiče. Prvostupňový správní orgán vydal výzvu, na základě níž bylo zcela zřejmé, že pokud na ni žalobce nebude reagovat v ní uvedenými způsoby, bude nucen nést odpovědnost za zmíněný správní delikt. Žalobní tvrzení spočívající v tom, že žalobce nebyl řádně vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, považuje soud za účelové. Žalobce neuvedl žádnou podstatnou

skutečnost, která by mu bránila reagovat na výzvu, již bylo jasné sděleno, co má být obsahem odpovědi žalobce správnímu orgánu.

26. Krajský soud uzavírá, že z pohledu splnění základní podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. že řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla bylo zahájeno poté, co byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, považuje postup správních orgánů vzhledem k uvedeným skutečnostem za dostatečný. Pokud tedy žalobce neoznačil řidiče, ač byl k tomu vyzván, zůstal sám právně odpovědný a spekulace o možných akutních zdravotních problémech potenciálního řidiče či okolnosti vylučující protiprávnost se mívají s relevantní možnou úspěšnou žalobní obranou žalobce.
27. Soud pak nepřisvědčil ani námitce žalobce, že správní orgán nevěnoval pozornost žalobcem navržené svědecké výpovědi následně označeného řidiče. Správní orgány I. i II. stupně ve svém rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodnily, proč nepřistoupily k provedení navrženého výslechu, kterého žalobce označil jako řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgány přitom správně poukázaly na to, že žalobce jako provozovatel vozidla zůstal k výzvě ze dne 25. 11. 2014 nečinný, a neoznačil tedy řidiče vozidla v určené lhůtě. Na tomto místě soud opakuje, že zůstane-li provozovatel vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů. Za takové situace shledává soud správným závěr správních orgánů, že výslech domnělého řidiče vozidla, který žalobce navrhl až v podání doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 8. 5. 2015, již byl pro řízení o správním deliktu provozovatele bezpředmětný. Obdobnou námitkou se zabýval Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 25. 5. 2016, č. j. 10 A 192/2015 – 39 a v řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35. V těchto soudy řešené věci tamnější žalobce (zastoupen v soudním řízení stejným zástupcem jako v nyní projednávané věci) rovněž v rámci zahájeného řízení o správním deliktu provozovatele vozidla sdělil (nově) ve vyjádření stejnou skutečnost jako nynější žalobce ve vyjádření z 8. 5. 2015, tedy že „vozidlo převážně užívá kamarád obviněného (tedy žalobce – pozn. krajského soudu), ing. M. J., ...“. V posledně citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud mj. uvedl: „[37] Stěžovatel se (zjevně účelově) snaží prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si je však nejméně jeho zástupce vědom, že v tomto řízení již není možno značeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně stěžovatel snaží využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla. [38] Stěžovatelovu procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemíní na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na přiléhané odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud

nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamena, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. [39] Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případech nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“ S tímto názorem se Krajský soud v Brně ztotožňuje.

28. Poslední žalobní námitka spočívá v tvrzení, že řízení bylo zahájeno v rozporu se zákonem, neboť zahájení řízení nepředcházela výzva k úhradě určené částky, kterou obligatorně stanoví § 125h odst. 1 silničního zákona. Dle výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo posuzováno protiprávní jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 21, ač se výzva k úhradě určené částky vztahovala k protiprávnímu jednání, ke kterému mělo dojít před domem č. p. 19, tj. k protiprávnímu jednání dle žalobce odlišnému. Krajský soud k tomu předně uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že již správní orgán I. stupně z fotografií naznal, že vozidlo bylo zaparkováno u vedlejší budovy, tj. č. p. 21 (nikoliv 19, jak bylo uvedeno ve výzvě ze dne 25. 11. 2014). Nicméně tato změna byla řádně odůvodněna (že vizuálně dle fotek se správní orgán I. stupně kloní k závěru o korekci umístění), stejně tak bylo jasně popsáno, že i toto místo se nachází v téže zóně parkování a fakticky se na věci ničeho nezměnilo. Došlo sice ke korekci popisu místa, nicméně z logiky věci jde o tutéž situaci a totéž místo, čehož si dle zdejšího soudu musel být žalobce vědom. Vázat pak žalobní námitku na to, že vzhledem k tomuto protiprávnímu jednání tak de facto nebyl vyzván k úhradě pokuty, se jeví jako čistě formalistické. Krajský soud ani této žalobní námitce nepřisvědčil.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem (řízení o kasační stížnosti, sp. zn. 10 As 2/2018) vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. 11. 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu